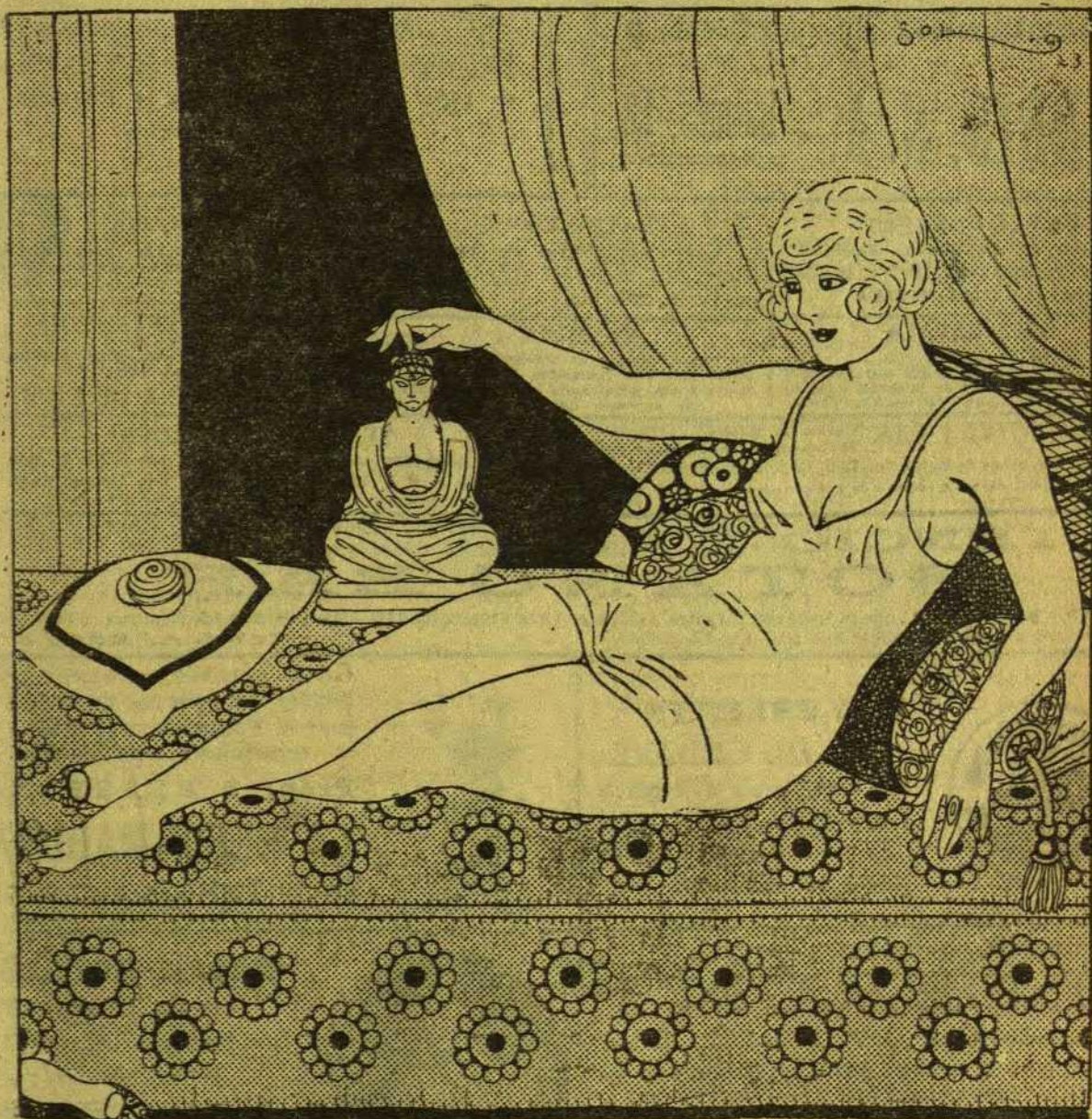

PAPITU

—I ara! En Rafel, que és tan petit, m'assegura que té un dit més que jo...

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a
ORBIS, S. A. - Balmes, 12

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA
SOBIET, FLORENTINA IEUSA, MORE-
NILLA i NINA UTRERA.

CAFE CATALA

RAMBLA DE SANTA MÓNICA, 5
Collaçau de la barrilla i del bon humor.
Cada dia, ball de les 6 de la tarda a les 4
el matí, del jazz-band del popular Torres

Café LA GUINDA BAR Rambla Sta. Mónica, 9, i Ginjol, 9
Teléfon 4788 A = Elegant cabaret
a l'estil dels millors de París i New-York. UNIC A BARCELONA
Dancing-Jazz-Band, de 7 a 9 vespre i de 12 a 3 matinal. Elegants i bells
"traguetes".

TEATRE COMIC

Gran companyia de varietats
Atraccions de primer ordre. Progra-
ma variat cada dia.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les
noies més ben formades. Tots els dies,
tarda i nit, admiraren les més aplandi-
des estrenes del music-hall.

POMPEIA

Especterant companyia de vodevil. Les
mes ben fetes i fenomenals estrelles, es
troben en aquest escollit music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpere.
El vodevil de gran èxit

LA TRAGÉDIA DE L'OPI

TEATRO NOVEDADES

Gran companyia cómico-lírica, dirigida por LUIS J. MAU-
RENTE y el MTRO. ESPINOSA, de la que forman parte:
MARIA CONESA. — Gran éxito de ARCO IRIS

ATENCIÓN!

Al sortir del Teatre, és natural que tingueu ganes de fer treballar les desti-
nades a una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de mariscs fiambres y vins de
les millors classes. Per encàrrecs, ningú ho faa millor.

Telèf. n.º 2791 A

ELS CALÇATS E. COLL

Són coneguts per sa elegància
i molta durada

Preus de fàbrica

Xuclá, 16, entresol

Girem al revés, amb gran per-
fecció, tota mena de abrics i
trajos. Planxem vestits a l'ins-
tant (sistema americà).

Preu: 3 PESSETES

LA REFORMADORA

Carrer Trafalgar, núm. 9, 1.ª

(Prop de la Plaça del Bisbe Urquinaona)

BIBLIOTECA CIRCULANTE

LEBRÚN

TALLERS, 27, PRAL. 1.ª

Suscripció a la lectura a domicili de llibres de to-
das clases, de los mejores autores españoles y extran-
jeros. — NOVELAS, COMEDIAS, AVENTURAS,
FESTIVOS, etc.

Ptas. 1.50 mes — Cuota de entrada: 3.50 Ptas

MASAJE MONELLS

CREMA LÍQUIDA

Es el benefactor del cutis des-
pués de afeitarse

J. MONELLS

Para pedidos: Mendizábal, 10
BARCELONA

Redacció i Administració

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A
PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—

Estranger " 4'50

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
els autors.—No es retornen els originals

**UNA EXCURSIÓ SORPRENENT AL VOL-
TANT DEL COS D'UNA RASPA DE MOLLET**

CAPITOL SEGON

PORTAT de la meva fúria esportiva i investigadora, mateix que un Casades i Gramatges (Déu l'hagi perdonat si ja és mort, que no ho sé), o mateix que un Carreras Candi (que tampoc sé si és mort o viu), vaig enfil·lar-me per sobre el turó de la sabata dreta d'aquella mossa vallessenca. El taló d'aquella sabata, que no es pot batejar de sabateta ni tampoc de sabatassa, era un taló tallat a dret fil com la paret llisa d'un castell. Vaig instal·lar-me breus moments en el petit replà de sobre el peu, el dors, trepitjant una molsa suau i llisqueta alhora, la mitja de seda. Tenia al davant la fi del peu, que no m'interessava; als costats, una curva que moria en el babor i estribor de la sabata, i al darrera la ratlla del paisatge s'enlairava cama amunt fins a perdre's en la fosca profunditat de la cuixa, que moria en el confí tenebrós de l'entrecuix.

El camí a triar no era pas dubtós. Vaig enfil·lar cama amunt. De primer era estret; la cama prima, al començar, no m'oferia una comoditat extraordinària; però a mida que anava pujant, la carena de la cama anava també engroixint-se, i l'horitzó a dreta i esquerra es presentava en una corva suau i aguitarrada. Era al bell mig de la cama; un pas més i... el genoll. Per aquella muntanya graciosa i sensual de darrera la carena (el ventre de la cama) vaig passejar-m'hi una estona, content i satisfet del primer tros de viatge, que em semblava prometedor de grans joies i sorpreses.

M'hi hauria adormit en aquell ventre. M'hi hauria adormit a no ésser el ventijol calent que baixava del fons de la boscúria i que se'm ficava pels narius assecant-me fins el moll dels ossos. I vaig seguir caminant...

Tornant a donar la volta a la cama, al cap d'amunt de la carena hi havia el turonet de la

cassoleta del genoll. Era com una roca move-dissa. Des de dalt del turó em semblava dominar molt millor el paisatge a recórrer. Em creia a Tagamanent! I vaig deixar també aquell indret per a seguir la meva cursa. Uns passos més i... s'acabava la catifa molsosa i llisquent de la mitja de seda. I s'acabà. S'acabà bruscament passada la lliga-cama, que era lo que se'n diu geològicament una veta negra, carbonífera, i que en realitat no era altra cosa que una veta. Oh, meravella de la natura sàvia i extraordinària! Ara els peus trepitjaven un terreny encara més suau, suauíssim; era com una platja rosada, era com la platja de Santa Cristina! Era la carn rosada de la cuixa! Flonja sense ésser tova; i olorosa, no de lliris com la cèlebre platja de Lloret de Mar, sinó olorosa, flairosa de carn de raspa neta i sana! I el camí s'anava eixamplant, eixamplant en unes corbes com dibuixades de mà mestra, i acabava en una línia d'horitzó, amunt, que unia la dita cuixa amb la planura del ventre.

Jo havia sentit a dir que el ventre de les dones és el país més encantador que mai hagi trepitjat el peu de l'home; jo sabia que el ventre de les dones és el país (màgic país!) on surten els nans i el país de les bruixes i dels gnoms, una mena de terra com aquella d'on en Folch i Torres treu els seus contes per a la mainada que escriu al *Patufet*, encara que els escrigui per a la *mainada*; una mena de terra d'escudelles (per a ell, l'escriptor, que dels dits contes en fa bullir l'olla); sabia del repòs que els homes troben en aquesta divina i arcàdica regió del ventre de les dones, com sabia les sorpreses que a voltes els esperen en aquesta blanquíssima *meseta* (que ho diguin per mi les llevadores...); sabia tot això i tenia unes ganès tremendes d'arribar a aquell ventre moreno com el pa ídem, que ja de lluny deixava anar la mateixa sentor agradable d'un pa de tres lliures colrat en una fornàl del mateix poble de Mollet. I apretant el pas i deixant a l'esquerra la vall profunda i obscura del tan anomenat entrecuix, que atrau al mirar-la i que hom sent que fa anar de cap, vaig entrar triomfalment en la immensa planura, vorejant el clot reduït del llombrigo, on hi tenia la tal mossa vallessenca una veritable plantació de cotó fluix o borra de les calces.

I prop mateix del llombrigo, arran mateix, vaig ajeure'm, rendit de la primera jornada de viatge.

L'HOME que va d'aventures, el que es dedica a caçar dones com si cacés conills, que freqüenti els punts de parades dels tramvies de la Rambla. Es toc segur. Paraula. Les parades dels tramvies de la Rambla són una mena d'estacions per a embarcar-se cap a Citherea. Ho diem així perquè és més bonic i perquè de l'altra manera no podríem dir-ho. Però, vaja: vostès, que són molt vius, ja ens entenen.

A les parades dels tramvies sempre s'hi fa sort. I sempre pots triar. Són com una mena de mercats de l'amor. En voleu una prova? Aquí va.

Les cinc de la tarda, hora immillorable per a dedicar-se a l'esport de l'amor. A una parada de la Rambla. Jo espero un «30». Al meu costat, dreta—és clar,—una senyora espera, també, el tramvia. No sé quin tramvia. Déu faci que sigui el meu. Perquè és una senyora d'aquelles del crit, i la mossegada, i altres excessos. Morena,

—Creu-me, dona: no els passarà res.
—Què vols que et digui! Jo, lo del meu xicot, cada dia ho veig més pelut.

planeta de carns, vestida amb una jaqueta molt cenyida.

Arriba un «58». Ella hi puja. Al pujar ensenya una pantorrilla que per poc m'agafa un treball. Jo, que esperava el «30», pujo també al «58».

M'assec al seu costat, molt al seu costat. Ella somriu. Jo m'acosto més. Al venir el cobrador prenc bitllet fins a final de trajecte, pel que puguí ser.

M'acosto més a la senyora i li pregunto:

—Li he fet mal?

—No!

—Amb quin gust li'n faria, doncs!

—...?

—Me la menjaria!

—...!!

—Va molt lluny?

—A dalt de tot del carrer de Muntaner.

—No hi vagi tan lluny! Que té pressa?

—No.

—Aturi's a mig camí!

—Per què?

—Parlarem!

—De què?

—Del que vulgui. La qüestió és parlar.

—...?

—Ens divertirem molt!

—Sí?

—Sí!

I a l'arribar un xic més amunt de la Diagonal baixem del tramvia. Entrem a un carreró estret. Entrem a un jardí, un petit jardí. Entrem a l'hotel. Un criat ens acompanya a un quartet íntim, molt íntim. I entrem al quartet íntim. I...

I ja s'ho poden pensar, vaja!

COMPARACIÓ

Es cert, Manel, que fas els tatos a la Susagna?

—Sí. M'agrada amb deliri.

—Però, infeliç, que no saps que s'entén amb en Pasqual?

—Sí.

—I amb en Ramon?

—També.

—I que diuen que sí amb en Sebastià...?

—Prou.

—I murmuren que en Marian...

—Sí, tot ho sé; però molt serà que no em faci un reconet en el seu cor!

—Però, que et creus que el cor de la Susagna és un autòmnibus, poca-solta?

—Per què tardes tant a pendre't el cafè?
—Perquè només m'agrada xarrupar.

PLUJA I FANG

Es va escaure en Ballarons, un viatjant molt xiroi, a tenir necessitat d'afaitar-se trobant-se al poble d'Assotacristos, i va entrar a casa d'un barber, com és natural. A l'entrar-hi, va sobtar-lo la manca de mobiliari i lo brut que es trobava el *salón*, doncs tan sols hi havia un silló, una navaja i una barra de sabó; res més. Però, com que ja hi era, no va dir res, i amb santa calma va asseure's al cadafalc i va començar l'afaitada.

A mitja feina el barber se'n va a un recó, i sense cap mirament va canviar l'aigua de les olives.

Al veure l'estranyesa del parroquià, el barber va dir-li:

—No en faci cas! Com que demà me'n vaig i em mudo de local, tant me fa, i m'hi pixo!

Callà en Ballarons, resignat, i a l'anar a pagar ho féu amb un amadeu; com que el barber no tenia canvi, li digué que s'esperés un xic i sortí al carrer a buscar calderilla.

Al trobar-se sol en Ballarons es descordà les calces i, ajupint-se al bell mig de la botiga, va fer les seves feines. Acabada la tasca, es tregué un cigarret i s'assegué al silló, esperant al soci de la calderilla.

Obrí la porta l'altre i, a l'adonar-se de la tova per la olor, que no era de violetes precisament, va dir-li, indignat:

—Què heu fet, grandíssim porc?

—Senzillament—féu el viatjant:—vós us hi pixeu perquè demà marxeu d'aquí; jo m'hi cago perquè me'n vaig ara mateix!

I posant-se el barret, sortí triomfant al carrer...

ALBERT ESCODA

(PER A DONES SOLES)

Al teatre «Còmic» s'hi exhibeixen unes senyorettes completament nues, que presenten grups escultòrics, o sia reproduccions vivents de conegudes obres plàstiques.

Fa pocs dies vaig anar-hi amb la meua família i varen prometre's no tornar-hi, perquè ho consideraren pecaminós.

Jo, és clar, vaig callar, perquè no és gens prudent entaular discussions d'aquesta mena amb els de casa; però entre mi pensava que no tenien gens de raó.

La dona completament nua no és gens estimulante, i ho prova que els homes tots en surten desil·lusionats, pensant que no els ha fet l'efecte que es creien.

Es més: jo crec que per aquest motiu, tant el meu pare com el meu germà gran, eren els que més s'escaudalitzaren, quan em consta que, anant sols, més d'una volta han freqüentat els Concerts del Paral·lel, on diu que les dones no van despullades del tot, però descobren la part més íntima davant del públic, fent tota mena d'indecències.

Això m'aferma en la meua opinió de què una dona sense gens de roba, tal com sa mare la va portar al món, no resulta suggestiva des del punt de vista eròtic. Si és guapa i ben feta, pot donar una agradable sensació de bellesa, com la produeix una estàtua.

Per això els escultors i pintors poden treballar tranquils tenint al davant una model que no amaga ni la part més insignificant del cos.

Pel contrari, si la dona és lletja i mal forjada, lo únic que fa és fàstic i repugnància.

En canvi, aqueixa mateixa dona es posa unes mitges de seda, unes sabates elegants de xarol i una

camiseta de batista ben fina i transparent, i si té cura de maquillar-se un xic fa tornar tarumba a qualsevol home.

Si ells arribessin a comprendre això, si sapiguessin que el secret de la suggestió femenina resideix en la seva roba interior i en l'habilitat amb què es distribueixen les pintures del tocador, es fabricarien dones

ideals i eròtiques en extrem amb el primer trasto que passés pel carrer.

Fins podria sortir algú que industrialitzés el procediment i posés una fàbrica de dones afrodisíaqes a bon preu, aprofitant totes les desgraciades que s'han de dedicar a beates perquè ningú els ha dit *por ahí te pudras...*

ISABEL

CONTESTES

MARIA-ROSA. — Si de veritat estima al seu promès i ell la correspon de la mateixa manera, no sigui tonta i tiri al dret, que d'aquest món no se'n treu res més que el que s'hi fica.

Ara, per evitar les conseqüències, hi ha molts procediments, que els trobarà ben especificats en una obra titulada *La educació sexual*.

ANGELETA. — Aquestes amigues que malparlen del seu xicot, deuen tenir-li enveja.

Ja suposo que ell no deu ésser cap sant, perquè sinó ja fóra dalt d'un altar; però cregui que si va pel camí de la vicaria, no és prudent deixar-lo escapar, perquè avui és molt difícil trobar un home que es deixi ensarronar.

VIOLETA. — Sí, senyoreta, sí; això és molt dolent per la salut. Cregui'm, busqui companyia; i prenent les precaucions que són del cas, estigui per lo positiu.

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

SENYORS, jo els voldria ensarronar; jo voldria aixecar-los la camisa d'una manera metafòrica, perquè l'amistat i el companyerisme vénen a ésser dos obstacles que obstrueixen el pas de la veritat, quan la veritat és amarga com el cafè sense sucre; però la veu de la consciència, que en aquest cas té més força que *La Veu de Catalunya*, m'empeny a parlar clar.

Jo prou voldria dir-los que l'estrena de la revista «Ja sóc aquí, Nandu», que comença escavetxant la sintaxi amb el títol, és un prodigi literari; però un deure d'honradesa m'obliga a parlar de la segona part del «Que és gran Barcelona!» per boca del *refranero popular* quan diu que *nunca segundas partes fueron buenas*.

Es que vull venir a suposar que la nova producció d'en Manolo Fernández és dolenta? No, senyors; de cap manera. La revista que ens ocupa no és dolenta: és pitjor!

D'això m'estic planyent, i se'n deu plànyer l'empresa i fins el propi autor, que devia creure's haver fet pam i toc, i ara es troba amb què no ha fet més que disbarats.

Ara que, en elogi d'en Manolo Fernández, hem de proclamar que és un dels autors més fidels al sentiment de l'amistat, perquè a cada moment fa que ens recordem dels seus amics i coneguts a través dels caires de la revista. Jo mateix tinc d'agrair-li que recollís una escena d'una obreta meua que potser ja no s'hauria tornat a representar.

Mes, què hi farem? Un entrebanc tothom el pot tenir. Jo recordo que a Barcelona s'han protestat obres d'en Benavente... De la joventut i de les energies d'en Manolo Fernández cal esperar-ne que aviat ens dongui motiu per a dedicarlí una interminable lletania d'elogis, i creguin que quan l'ocasió es presenti ho faré amb molt de gust.

En Benedicto, digne company en lletres del senyor Fernández, va assaborir llargament les mels del triomf al reposar «La Monyos» al teatre «Apolo», i ara prepara un drama insectívor-social anomenat «Els paràsits», que donarà molta feina, i se'm diu que els còmics s'hauran de fer un tip de rascar.

Les varietats del «Còmic» amb aquell pet de dones despullades que fan *quadros*, o millor dit, escultures de carn i ossos, i amb unes negres que

ara hi han debutat, que semblen pastilles de xocolata coreogràfiques, continuen entusiasmant als «morenos».

Al «Principal Palace» pot dir-se que han fet dòmino amb l'estrena d'una opereta titulada «Roma se divierte», que és una magnífica bufonada amb música d'en Gilbert i dones a la fresca.

Després de veure a la Torres i a la Saavedra *luciendo todo lo que Dios les dió... y algo más también*, hom sent desitjos de fer-se pagano, i si no se'n fa és perquè té la bossa escorreguda i no sempre té el *nap* que es necessita.

Els de l'«Espanyol» tenen més sort que les puces. Quan totes les empreses s'estan basquejant per a trobar l'obra de la temporada i moltes s'estrellen sense aconseguir-ho, en Santpere i companyia es troben amb què, sense amoïnarse, hi ha qui els porta l'èxit amb una safata.

I l'obra dels *calés*, que ara es titola «La tragèdia de l'opi», gairebé sempre se la troben dins sense adonar-se'n. Molt bé, «Amichatis»; ets un admirable descobridor de noves orientacions, que després serveixen per a que et surtin deixebles i t'endinyin *mulé*, per allò que els castellans diuen: «*Al maestro, cuchillada*».

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

TENINT peles i humor, se'n poden fer de totes menes i colors, de fredes i de calentes. La barrila, com els vots, ara que estem en època electoral, s'aconsegueix a força de duros.

Per cert que fóra molt interessant establir un paral·lel entre el vot i la barrila, entre el music-hall i les «urnes».

El cos electoral pot molt ben dir-se que és tan agradívol com un cos de cupletista.

Els polítics acaricien el primer amb tanta fe com els corridos acaricien el segon.

El senyor Ramon, home viu i previsor, ha explotat tot això i ha fet una revista, on hi ha un personatge que figura la política, un altre el govern, un altre la opinió pública, un altre el cos electoral. Cap empresari s'ha atrevit a estrenar-li l'obra, perquè diuen que no trobarien cap dona que volgués fer-hi de cos.

—Miri que negar-se a fer de cos!—es lamenten

tava el senyor Ramon dirigint-se al senyor Canons.—Cada dia em fa més fàstic això del music-hall!

—Bé, bé; deixi's de ximpleries. Aquí tot va cap per avall. Fixi's que fins el «Costella», aquell palet tan castís, aquell cotxer que feia rotllo amb totes les meques més distingides de Barcelona, se'ns ha fet separatista, i fins vol demanar que en Rovireta li balli una rumba.

—Doncs miri que en Rovireta ha fet la seva sort presentant-se candidat. Fins la Júlia España vol conèixer-lo.

—I quines novetats hi ha?

—Poca cosa. Les eleccions s'ho han menjat tot. La gent no està per brocs. A l'«Edèn Concert» va despedir-se la Mary-Palmerita, i hi va haver fins qui plorava a llàgrima viva. Es allò: la tristesa de les despedides. A la mateixa casa hi ha hagut debuts a l'engròs. Les germanetes Rechi, agraden cada dia més. Les anuncien com a «bellíssimes vestales», però hi ha qui diu que són unes «vestales» i unes «vescuals».

A «L'As» han rebaixat la quantitat d'estrelles. Ara només n'hi ha tres, com si diguéssim grau de capità.

Al «Pompeia» encara «Escudella de pagès» a tort i a dret, com si diguéssim una barreja de patates, naps, butifarra i fins una miqueta d'àpit.

Al «Royab», el music-hall de les dones sense cotilla, la Lluïsa Perucho treballa amb més fe que mai. Diuen que d'ençà que va a la lecheria del carrer Nou i fa el tuti amb l'amo, té una bona

llet que dona goig de veure i de beure. La Lola Miralles, la Lola Jiménez i no sabem si alguna Lola més, tenen privat parlar amb el xicot als reservats, perquè era un escàndol sentir contínuament allò de «Lola mía!».

I, per fi, a l'«Alcàzar» ha debutat l'Assumpció Parreño, que la primera nit ja va fer posar banyes a una distingida muller d'un no menys distingit fabricant de Terrassa que aquell dia va perdre el darrer tren.

LA CONFESSIÓ D'EN JOANET

En Joanet, al complir onze anys, tenia de fer la primera comunió, i primerament, per lo tant, s'havia de confessar. El xicot, malgrat saber de memòria els Manaments de la Llei de Déu, no comprenia el que significava el sisè, o sia «fornicar».

Trobant-se davant del confessorari, a l'arribar a dit manament el confessor li digué:

—El sisè, no fornicar... Has fornicat alguna vegada, tu?

A lo qual el xicot no pogué contestar, i el confessor li digué que no el podia confessar mentre no ho sabés.

En Joanet anà corrents a casa seva i ho preguntà a la seva mare. La bona senyora, per sortir del pas de la millor manera possible, li digué que fornicar era tirar pedres a les persones grans.

El noi, ple de satisfacció, a l'endemà anà a acabar la confessió.

—Pare, ja sé el que és fornicar.

—I què? Has fornicat alguna vegada?

—Sí, senyor.

—A qui?

—A la seva majordona.

—Déu me perdoni! I quantes vegades, fill meu?

—Set.

—Déu meu! Set vegades! I on era ella per a que tu hakis pogut fer això?

—A l'hort, repenjada sobre un cirerer.

—Maria Santíssima, set vegades i repenjada en un cirerer! Bé, no em parlis més de la majordona, que et veig i no et veig! I has fornicat amb algú més?

—Sí, senyor. A vostè, tres vegades, un dia que estava a l'hort, assegut a l'ombra d'una figuera.

—Grandíssim poca-vergonya, vés-te'n d'aquí! M'arreglegaries dormint. Sinó, ni tu ni ningú a mi em dona pel c...!!

—Saps, l'Albert? Diu que es va tornar mut del surt.

—I ja no podrà fer servir la llengua?

—No.

—Quina llàstima!

EL COUPLET DEL PAPITU

EL JOVE I EL VELL

I

La mare està empenyada, ja fa mesos,
amb què em casi amb don Tiburci Roquerol,
que té els seus seixanta anys i du perruca,
i per mi, el poca-solta, fa el mussol.
Diu que és ric, prò molt ric, i ben vestida
a mi em faria anar si m'hi casés,
i plena de brillants i pells i sedes
i que tindria tot lo que volgués.

Refrà:

Perxò jo dic a la mare,
quan em ve a fè el burinot:
—Val més un dit d'en *Rosendo*
que tot lo que té el vellot!—

II

La mare, quan del vell em fa l'elogi,
em repeteix amb molta bona fe:
—Si amb en Tiburci et cases, filla meva,
res et podrà faltar, i viuràs bé.—
Prò jo li dic que es posi ben tranquila,
dones jo crec que ben prompte a faltar
trobaria quelcom, i per trobar-ho
a en Rossendet hauria de buscar.

(Refrà)

III

—Que bé la passareu!—em diu la pobra,
creient-se que així vetlla ma sort.
I jo penso que si el marit és gueto,
es passa amb molts treballs, doncs tot és mort.
I al vespre, quan al cine amb en *Rosendo*
parlem de don Tiburci, veig ben clar,
malgrat ésser a les fosques, que el pobre home
no podria mes ànsies 'contentar.

(Refrà)

LA RESIGNACIÓ DEL SENYOR PEPET

I

ENTRADA al pis. El pany, untat amb oli,
que no fa soroll. El corredor, llarg i a
les fosques. A dintre l'alcova, llum,
petons i un gemegar acompassat del
somier. Cops a la porta. Porta a terra. Crits.
Ais. Gemecs. Paf! Paf! Paf! (Bufetades.)

Una dona que plora.
Un home que fuig, mig
vestint-se.

Un altre home que es
queda i es palpa el
front. No cal dir que
aquest és el marit, per-
què ja ho deuen haver
endevinat.

—Era un militar! —
diu el marit, el senyor
Pepet, que, per a com-
ble de desgràcies, és antimilitarista.

II

L'estiu. El camp. Les estrelles. Les granotes.
El senyor Pepet, abans de ficar-se al llit, surt
a passejar a la salzereda. I a fumar un cigarret,
per a no molestar a la dona. Es un home molt
delicat el senyor Pe-
pet.

De sobte sent sospirs,
gemecs. De sota uns ar-
bres s'aixequen dues fi-
gures: un home i una
dona.

—Demà hi tornarem?
—diu ell.

—I demà passat tam-
bé—diu ella.

Recristo!

Es la seva dona, la del senyor Pepet.

I amb un pagès!

Encara que, ben mirat, en aquests casos el
pagès és sempre el marit.

III

El senyor Pepet va decidit a arreglar un ne-
goci. Per arreglar-lo millor, ell i l'altre negociant
s'han tancat en un reservat d'un restaurant alegre.
Com que són dos homes *serios*, no s'expliquen
la utilitat d'una *chaise-longue* en el reservat, ni
el perquè estigui tan atropellada.

—Què hi deuen fer?

Mentrestant, en el reservat del costat se senten
sospirs, gemecs, paraules estranyes.

—Ai, lladre!

—Dóna-me'ls tots!

—T'hauran de dur en camilla a casa!

—Em mates, nen, em mates!...

—Ai!... Ai!!!... Ai!!!!...

Diu el senyor Pepet:

—Vatua! És la meva dona!

I surt al corredor. I entra a l'altre reservat. I troba la seva dona. Però no hi troba cap home. Hi troba una altra dona.

I el senyor Pepet diu, tot avergonyit:

—Dispensa!... Ja maliciava jo... Però, vaja, essent així, res!

I surt resignat, gairebé content.

MATRIMONIS DE BONA FE

(*Historieta menestrala*)

La Paulina i la Maria eren dues amigues inseparables. Havien estat tres anys juntes en un pensionat, i des de llavors ençà que ni un dia deixaren de visitar-se, i com que sempre anaven juntes, varen fer la pesca de promès també juntes, i en la mateixa capella i en el mateix dia i hora contragueren matrimoni amb dos xicots la mar de *salaos*, els quals eren, també, dos amics inseparables.

Com és de suposar, feren el viatge de noces junts, i si junts no feren el debut de sa primera entrada vers la immensitat desconeguda, fou perquè a l'hotel destinaren una habitació per cada parella...

No obstant les dues amiguetes es confiaren la impressió de sa primera nit, i continuaren comunicant-se tots els dies les seves... cosetes. Fins que un dia, quan ja feia uns tres mesos que eren casades, la Paulina digué a la Maria:

—Vaig a confiar-te un secret... Ahir el meu marit va demanar-me una cosa..., que fins em fa vergonya de dir-t'ho...

—A mi també m'ho demanà...—respongué la Maria.—I, què et sembla que tenim de fer, Paulina?

—Si..., ves... Complaure'ls...—respongué enrojolant-se, aquesta.

I així ho feren les dues amiguetes.

Als pocs dies, la Maria, tota esverada, digué a la seva amiga:

—El meu marit em té capficada... Mai està content! Ahir va demanar-me una altra cosa, que no et dic pas res...

—No me'n parlis!... A mi també—respongué la Paulina.—I creu que aniré lluenta... Però res

me fa el sacrificar-me, amb tal que estigui content. Si vols que et sigui franca, hi consentiria...

Les dues amigues es miraren de fit a fit, com volent dir: «No ens queda pas cap altre remei.»

Passaren així alguns dies, cregudes que els seus maridets vivien satisfets i que eren molt fel·lços amb els dos plats i entremesos per cada hora d'apat; però no era així. Els dos amics cada dia eren menys pidolaires i això alarmà a les dues amiguetes.

—Què farem, Maria?

—Ai! Jo ja no sé què més fer, Paulina!

I un continu malestar i una capficació gran tenien les dues esposes pels seus maridets...

—Saps lo que deuríem fer, Maria?—li digué un dia la Paulina.—Podríem fer veure que estem enamorades, tu del meu marit, i jo del teu, i mirar de totes passades de conquistar-los, i per les entrevistes, podries tu venir a casa i jo aniria a casa teva, i així ells disfrutarien, creguts de sa conquesta, i nosaltres tornàriem a disfrutar dels nostres maridets...

I posaren en pràctica el pla i començaren des d'aquell dia la conquesta del marit contrari. Arribà el dia de la cita, i ja em teniu les dues amigues fent el canvi de domicili...

Els dos amics, com cada dia, després de sopar es trobaven al cafè i aquell dia, com tots els altres, foren puntuals. Mes si l'un estava capficat, l'altre encara ho estava més. Volien i dolien. Aquella nit era la nit de la traïció, i l'hora citada l'haurien volguda lluny, puix en l'ànima llur sentien com un remordiment i una veu que els deia traidors... Arribà l'hora de despedir-se i carinyosament es donaren la mà, sentint llavors més que mai la indigna acció que anaven a cometre. S'estimaven massa per enganyar-se i fugí de sa pensa tanta vilesa, i en lloc de desig sentiren repugnància per la dona de l'amic, i en lloc d'acudir a la cita s'encaminaren cada u a casa seva, deixant en oblit tot quant estaven a punt de cometre.

A l'entrar, s'estranyaren de trobar la seva dona que els esperava a les fosques i de què uns braços carinyosos i una fresca i tendre boca els demanava quelcom... Volien disfrutar sense ésser conegudes; volien gaudir amb sos respectius maridets unes hores d'amor...; volien sentir amb el seu marit la il·lusió que aquest sent amb una altra dona...

Però aviat es donaren compte de l'error, puix els dos amics eren molts diferents de... fisonomia. L'un era llarg i prim de cara, de faccions fines i delicades. L'altre era en extrem groller; ses faccions molt marcades, xato, cap gros, i amb uns... diguem-ne ulls, com dues taronges.

Però, què tenien de fer? Eren al ball i tenien de ballar; i encara que els féu consciència a les dues amiguetes el traïr-se, no tingueren altre remei que dissimular i oferir-los-hi els tres plats de costum...

No obstant, els dos maridets compregueren que era cosa nova per ells, que no era el mateix pa

de cada dia, doncs l'un, sense dar-se'n compte, es trobà a la glòria, i l'altre, tot i quedant sec de saliva, per entrar-hi féu passar les set penes d'amargura a la pobra esposa del seu gran amic.

—Tu no ets tu!—digueren els dos amics.

I a l'encendre el llum per a cerciorar-se bé, quedaren tots plegats sorpresos... Però ja estava fet... Ningú tenia la culpa. I, desvetllats de sa primera impressió, començaren les dues parelles a provar aquells saborosos menjars que amb tanta fam i il·lusió hom troba fora de casa.

L'endemà els dos matrimonis es feren la visita de costum, però tot cap-baixos...

—Nosaltres jurem que no varem fer res, absolutament res!—digué una de les parelles.

—Igualment que nosaltres!—respongué l'altra.

I esclatant tots plegats en una forta rialla, digueren alhora:

—Som massa amics per a fer-nos portar banyes, veritat?

I així quedaren els quatre, contents i enganyats..., però no del tot convençuts.

SIGA... LAGORDA

HISTORIETA

Lema: *Tot home previngut,
si bada un cop, ja ha rebut.*

A les xamoses i papistesques senyoretes G. i B.

EL senyor Recolons tenia dos defectes capitals: era caçador (ço que no vaig poder-li perdonar mai) i, demés, era un bon home (d'això no en tenia ell la culpa i perxò mai li'n vaig fer cap càrrec). Sols en una cosa estàvem d'acord el senyor Recolons i un servidor: en certa ingènita animadversió envers les criatures. Perxò suava tinta quan la seva senyora (perquè era casat) se sentia falgua i li feia quatre manyagueries.

Però un amic al qual va explicar-li aquestes engúnies, va recomanar-li certa mena de mitjons blindats, de procedència alemanya.

En va comprar trenta dotzenes, els va col·locar a la tauleta de nit, i quan feia filigranes amb la dona, se'n calçava un, i *tutti contenti*.

Però, heu's aquí que un dia rep una lletra d'un notari de l'Havana, assabentant-lo de la mort del seu oncle, el qual l'havia fet hereu universal; calia, però, per a entrar en possessió de l'ingeni i demés cabals que integraven l'herència, que es personés a casa el notari.

Es posà d'acord amb la seva costella i determinà anar-hi.

Vingueren a Barcelona dos dies abans de la sortida del vaixell; però heu's aquí que la vigília de la separació, en trobar-se *vis a vis* en la cambra de l'hotel, somiquejaren una estoneta, considerant lo trist de tan perllongada absència, i després compliren els deures matrimonials, per si s'esqueia, deia ella, ésser la darrera vegada.

Fatalitat! S'havia deixat els mitjons a casa! Però, què caratsus, per una vegada..., va dir-se. I tirà el dret.

L'endemà ell marxà cap a l'Havana i ella se'n tornà al poble.

L'hereu Colltort, que era el Nandu més eixerit de la contrada, assetjà des d'aquell mateix dia la plaça que havia quedat isolada, i ho féu amb tanta manya, que als tres mesos la... plaça se sentí interessada..., vull dir, en estat interessant, i vuit mesos més tard, de retorn el seu marit, al registre civil del poble hi inscrivien un bordegàs amb el cognom del senyor Recolons.

I aquest contratemps va capgirar-li el cervell, i en son desvari feia versos, que és una de les manifestacions més palèses de la bogeria.

De la seva col·lecció en copiem aquest:

Que sort tan trista la mia,
oh, malestrugança impia!
Un cop que em deixo els mitjons,
m'han ben tocat els...

Recolons.
CACATA DI MOSCA

—Digues-li que no hi sóc.

—No pot ésser, senyoret, perquè ha tret el nas pel despatx i l'ha vist a vostè d'esquena.

PARA SALIR DEL PASO

(Como esta semana Buendía y Gassol ha hecho salado, en lugar de la interesante crónica que no ha enviado, publicaremos un bocón de la conferencia que dará, cuando le brote de los pimientos, en el «Círculo Aero-mercantil de Coronilles», invitado un rebaño de golpes por Millerand, sobre el tema: «Influencia de la poca suelta en lo trágico y sanguíneo.» Se admiten pedidos.)

«Caballeros y caballeras: Es tanta mi modestia, que mi sueño purpurinado sería ser acomodador de cine, para no salir de la obscuridad, aun cuando esto de dejar la gente en el sitio no se aviene con mi tarán de pasta de ensaimada ni con mi mena de ser, reservada como un sleeping, esto de preguntar a todos los que entran «¿qué fila tienen?» como si en este mundo cada uno no tuviese la fila que Dios le ha dado. Por esto, a un servidor le hacía tres cosas aceptar el encargo tan delicado, más que delicado tuberculoso en el último grado, de dar a este auditorio que, aunque europeo, resulta tan ilustrado como el Nuevo Mundo, una tabarra sobre un tema tan campanillado, pero, como soy del deber, como una punta de París, es-clavo al fin, acepté el encargo y sólo espero que hagáis los ojos gordos si algún golpe desbarro. Y ahora hagamos como las gallinas: vamos al grano.

«Hay nada tan serio como la muerte. Muy pedazo de coniam tendría que ser el que dijese lo contrario. La muerte es más seria que Xenius, que es lo más reverendo que tratamos. Bueno: pues el hombre, que ante la muerte hace un lloro o somica, al xerrar deja ir un seguido de bestiezas como si se enfamiese del difunto y quien lo vela. Y todo, por culpa de la poca suelta del lenguaje.

Nosotros hemos visto un grapado de veces a una familia que está lacrimando (que no quiere pas decir «meando lacre» como sostenía Lladó y Vallés) porque un pariente suyo la está difiando; y al llegar uno y preguntar con aquel interés: «¿Qué hace?», oír que el más apenado contestaba entre singlotes:

—¡Sí, mire! Se está muriendo que es un contento...

«Verdad que uno que no estuviera al tanto, como los boxeadores, diría que están de lomo? Es que es así nuestra raza. ¿Y no habéis en vuestra purritana vida ensopegado nunca con una viuda, toda de negro, que al veros se desespera y parece que le va a dar un trabajo?

—¡Carai, señora Munda!—le preguntáis.

—¿Quién le ha hecho el salto?

—Mi marido, el malogrado Ramonet...

—¡Ai, carico! ¿Y cómo fué? Tan trem-

pado...

—¡Un ay que tengo, ay que tengo! Hizo un pedo como una bellota, el pobre...

Y todo esto hecha una Magdalena, no cuando era pecadora, sino después.

También os he leído encontrado sovint

con otra viuda, menos húmeda, pero aun inconsolable.

—Su esposo se fué al otro barrio, ¿verdad?

—Sí. Quiso, en un banquete, atracarse demasiado y se hizo la astilla.

—¡Ahora vea! ¿Y hace muy?

—Sí. Riendo, riendo ya hace medio año.

¡Riendo! Ved aquí una paradoja que la inventa Muñoz Seca y hace forrolla. Y es que somos de esta mena de manera: gatos de los frailes hasta el muelle de los huesos. La humanidad siempre está de anteojo y así vemos al conde de Montua, que al ver difunto el cadáver ya fallecido de su esposa Adela, muerta, exclama:

—¡Morta Adela!

Y todo dios ríe, creyendo que quiere jamar. Y vemos en la trágica y espantarrante historia de Hero y Leandro, que se suicidaron con aquella elegancia y ella, al levantarse la tapa de los sesos con un puñal que se clavó en el corazón, dijo a él:

—¡Primero yo, corazón!

Y Leandro, al verla en la gañota, dijo:

—Pues yo, tras Hero...

¿Verdad que esto resulta más fuerte que un garrote de suegro? Pues hay a quien le hace reír. Con decirles que hay gamarús que se rompe de reír viendo a Santacana haciendo «La muerte civil!» Etc. Etc. Etc.

(Como habrán visto, ustedes que no tienen pan al ojo, la conferencia resulta estupefaciente y digna de un Róvira y Virgilio. Si la quieren leer toda, tengan un chico de paciencia. Cuando la editemos ya les regalaremos un tomo.)

NUESTRO ESPATARRANTE CONCURSO

Habiendo acordado, por unanimidad, hacer un concurso de chistes más o menos sudados, tenemos el deleite de hacer saber a nuestros infinitos lectores, lectoras, lectorcitos y lectorcitas, capellanes inclusive, que en el número que viene daremos a luz las Bases, por las que se harán cabales de la cuantía de los premios, pues esta ocasión estiramos más el brazo que la manga.

Para ganar tiempo, y para que no extravíen tiempo trasando tabique (o sea en va) ya publicamos hoy los chistes premiados. Trabajo hecho fuera de torbo.

Pensamos, pues, dar los premios a las bestiezas que siguen:

Primer premio. (Un bidet para caballeros con taxímetro.) Al chiste:

—¿Qué diferencia hay entre un camión automóvil si atropella y una pieza de cinco céntimos?

—Pues en que aquí espachurra y ésta... es pa churro.

Segundo premio. (Una docena de impermeables para criatura, usados.) Al chiste:

—¿En qué se parece el puente que hay sobre el Besós y una soltera de 40 años?

—Pues en que se pasa cada día!

Tercer premio. (Tomo correspondiente a la letra M del Diccionario Hispano-Colombiano.) Al chiste:

—¿En qué se parecen a Jesucristo los tomates?

—En que son cogidos en el huerto.

Cuarto premio. (Un orinador de bolsillo.) A un chiste que no podemos publicar porque recibiríamos, pero que diremos en 3 idiomas, al que nos le pida de palabra o por señas.

Ya ven como somos. Todo para nuestros lectores, lectoras, etc. No miramos delgado. Así, pues, esperen las Bases, que saldrán el número que viene y mandar.

POESIA DESCRIPTIVA

Patrip, patrap, catxec, catxic...
Ruuuuuuuu...
(Pasa un camión sembrando de ruidos la callejuela angosta...)
Mec, mec, mec! Que no hi ven?
(Un xofer se abre paso por entre la turba atareada.)
Ninc, ninc, ninc, ninc, ninc...
Fa'l favor de parar? Ai! que no para!
Ninc! Que va als Orientals? No! Dones [dispensal]
Arri, ollá oh! Oixque! (Es un carro... recuerdo de otros tiempos que pasaron...)
Drepaiire!... Tuuunt! (Es la bocina de un escombriale cuyo sonido hace bajar las rasas a montones con cubos mal olientes...) Hola, prenda!
Etc. Etc. Etc. Atardece.

PABLO SAXOFÓN

NAIPE ABIERTO

(Por conducto de Ramonet, el cartero, recibimos la letra que copiamos a continuación y que como en lo que dice hay para mojar sillar y alquilar pan, la copiamos a continuación, etc.)

«Señor Director del ecuménico Día Bético. Muy señor mío y de otros. Un servidor es un fulano más inofensivo que Matons, que sólo sueña con ir al paraíso. Toda la semana rasca que rasca en el despacho esperando como candelitas el domingo para hacer cabo al Tivoli y desde el gallinero, engrescarme con lo que engueguen. Voy al paraíso porque sale más cómodo y uno no está por broques, pues tengo un amo muy morros de higo, que aun viendo que mi remuneración es muy pequeña, no me la aumenta. En cambio, su mujer, que es una almorraña hasta allí, me ha prometido aumentármela así que esté en su mano. Pero ahora, inconsultil, señor Director, resulta que unos sudados andrapan cacahuets en el gallinero y como me hacen tres cosas, no puedo ir, pues me regiran las tripas y el otro día llamé a José, haciendo un mojadero de cal ancho. ¿No podría el alcalde hacer que le dieran parte, o todo, de esto de los cacahuets? Sin otro particular, se repite de V. S. A. L. Q. M. O. R.

«PRO DEL RIO VIEJO»

—Què heu fet, desgraciat?
—Res. Li he fet rodar el cap.

—Vaja, dona, no ploris. En primer lloc, jo sóc bo...
i després, que ara justament necessitava una dida pel
meu fill...

(De Sans Gène.)

—Ah! Però vostè ve a cobrar? Jo que em pensava que
era un client...

—Senyoreta, les meves funcions no m'impedeixen ad-
metre una part del compte en *espècies naturals*...

(De Le Journal Amusant.)

MURMURACIÓ

—Veritat que no ho sembla que la Lili tingui
quaranta anys? Quin físic!

—I quin químic!

(De Ruy Blas.)

EL FERROCARRIL

—Els trens són una gran cosa. Jo a ells dec
una fortuna.

—Comprant accions?

—No. En una topada hi moriren ma muller i
els sogres!

(De Le Sourire.)

—Prou! Vull sapiguer com se diu aquest poca-ver-
gonya!

—Veuràs, papà... Com que el coneixia de poc temps,
no vaig atrevir-me a preguntar-l'hi...

(De Sans Gène.)

—Ara t'han fet diputat? No m'estranya. Tu sempre
promets més del que tens.

(De Sans Gène.)

POLITICA

—Jo no hi estic per la política d'anar passant temps. Sóc partidari de la política de solucions.
—I què és vostè?
—Apotecari.

(De *Simplicissimus*.)

LOGICA

La senyora ensenya de caminar al més petit dels seus fills. I un germanet exclama:
—Per què l'ensenyes a caminar, mamà, tenint automòbil?

(D'*Excelsior*.)

NO EL CONEIX

—No hi ha res impossible en el món, amiga meva.
—Vostè no coneix el meu marit...

(De *Judge*.)

ELS TURISTES

El foraster.—Dispensi. Podríem veure les antigüetats d'aquest castell?
El majordom.—Ho sento, però no podran. La senyora i la senyoreta no hi són.

(De *The Passing Show*.)

LA CAMBRERA NOVA

La senyora.—Jo vull una cambrera que sigui creient i que no digui mentides.
La cambrera.—I quan vostè em faci dir a les visites que no és a casa, què faré?

(De *London Opinion*.)

L'APOSTA GUANYADA

EN James Holt begué un glop de cervesa i començà a explicar-nos la seva aventura.
—Era a New-Lligam, una ciutat dels Estats Units on tots els homes són cornuts i les dones honrades. En el circ de tal població hi actuava un domador de tigrs, anomenat Grat-

chum, que duia trasbalsat a tot el poble amb les proves de valor que donava. Jo vaig fer-me amic d'ell i un dia vaig preguntar-li:

—No us fan gens de por aquests animalets?

—No. Hi passaria una setmana entre ells.

—Va una aposta? Cinc mil dòlars!

—Va... Aposto 5,000 dòlars que estaré una setmana dins de la gàbia sense sortir.

Nomenàrem com a àrbitre al magistrat Nicholson i el domador es ficà a la gàbia. La pasta estava dipositada al Banc i el local ple de gom a gom.

El primer dia passà sense incidents. El domador dormí sobre una hamaca i nosaltres sobre un banc. Però a la segona nit un soroll estrany ens despertà. Horror! El domador gairebé no hi era ja! Els tigrs estaven acabant de cruspir-se'l.

—Crec que l'aposta queda anul·lada—féu el magistrat Nicholson tot cordant-se els calçotets.

—Ca!—vaig respondre jo, il·luminat per una idea.—Tenim d'esperar la setmana...

I, està clar, els tigrs, en aquest temps, feren ses necessitats i els mossos a cada moment netejaven la gàbia. Al complir-se la setmana, la gàbia estava neta. Entremig dels fems s'hi trobaren un revòlver, les civelles del vestit d'en Gratchum i sa dentadura postissa, que els tigrs no havien pogut pair. Era, doncs, evident que el domador «havia sortit de la gàbia abans de transcórrer la setmana».

I així vaig guanyar l'aposta...

—Avui no pot ésser, senyoret.

—Per què?

—Perquè tinc *El disco rojo* i l'haig de llegir aquesta nit sens falta.

—El teu xicot fa barcos?
—Sí; i m'ha promès que si l'estimo me'n farà un de petit.

EL SECRET PATERN

Cert metge una nit trobà un paquet i es decidí a collir-lo, i pel camí sentí en el paquet plorà. Ja en sa casa, obrí el paquet, descobrint amb *amargura* una preciosa criatura, un diminut infantet. Al despatx rebé un avís, on deia que cert pacient l'esperava, i diligent anà a veure a l'infeliç. Per si hi hagués relació entre el malalt i el nen, s'emportà el metge amb intent l'infantet; mes no era això. Estava el pacient rabiós, doncs patia de morenes, tant, que l'home a dures penes si podia fer de cos... Ja el metge a l'home observant, se li ocorregué una idea, que, a la pràctica, hi veia la salvació de l'infant. Així, a l'instant de la cura, li apropà el nen al darrera per a fer veure que ell era el pare de la criatura.
—Miri, veu? Ja el tinc salvat—digué el metge en operar-lo;
—però miri, per curar-lo, què és lo que a dins he trobat...
—Què veig!—exclamà sorprès;
—això és una criatura!

—Sí, senyor, sí, que amb la cura li ha sortit. Ben seva és...—

Passà un dia i altre dia, mesos, anys i... molts afanys; i avui el nen té vint anys i xicota i alegria.
Com ja és home, es vol casar; mes son pare li digué:
—Ans, un secret et diré, si un xic em sols estimar...
—Un secret? I què és això?
—No m'atreveixo, fill meu.
—Doncs, no li sàpiga greu; ja sap que el vull de debò.
—Doncs, mira: Tens de saber... que jo... no sóc pas... ton pare! Sàpigues que sóc... ta mare, i ton pare... l'adrogar!!—

FRA ANSELM TAROT

L'OBOL

QUAN la senyora Xavets obtingué la prova de què el seu marit l'enganyava, va anar a explicar-ho al seu confessor.

—Pare: pressento que vaig a pecar per desig de venjança.

En la foscor de la sagristia contà amb profusió de detalls el que havia vist entre el seu marit i la cuinera, i acabà afirmant que ella li aplicaria la pena de Talió.

El sacerdot s'abaixà la sotana i digué, després de reflexionar un instant:

—Dintre poc predicaré sobre la fidelitat conjugal. Faci els possibles per a que vingui el seu marit.

La dama ho féu així i es presentà al sermó acompanyada de l'espòs.

El predicador s'aixecà, parlant amb vehemència contra els que cometen el pecat carnal, violant la llei sacrosanta del matrimoni.

—Jo sé que entre vosaltres n'hi ha un que mereix ésser titllat de mal marit. No diré qui és, però el convido a reflexionar amb les conseqüències de la seva lleugeresa. Crec amb el seu afrepentiment, i per deixar-me tranquil li demano que, al sortir, deixi caure un bitllet de cinquanta dintre la caixeta de les ànimes. L'hi prego pel seu bé i pel dels pobres de la parròquia.

Quan la gent abandonà la nau, el capellà i la senyora Xavets s'afanyaren a obrir la caixeta. Però en lloc de trobar-hi un sol bitllet, n'hi trobaren almenys trenta.

La senyora abaixà el cap, i el capellà va deduir que hi havia més ànimes caigudes que les que ell es pensava.

FAUNE VELL

L'AMIC DEL «FENOMENO»

ESSER amic d'una estrella futbolera és un honor que no està a l'abast de tothom. Però ésser amic que en podríem dir extraordinari, com ho és en Pinilla d'en Borràs o en Junoy del «Gallo». Està clar que tot «fenòmeno» té a dotzenes els amics futbolers, companys de club, membres del mateix equip, doncs encara, malgrat sa enlairada posició, no han arribat a negar l'encaixada als mortals que amb ells suen i reben i carreguen.

Però el senyor, fabricant, botiguer o gerent d'una casa de panyos, que es tuteja amb el «fenòmeno» de la coça, que l'acompanya a fer el vermut amb olivetes, que el porta en el seu auto i li obsequia la fulana i l'exhibeix com un cap de brot de la naturalesa, no es veu cada dia.

El senyor pàvero que rep tal honor n'està cofoi i se'n vanta. «Aïr em va dir en Galisacs...» «Qui? El davanter del Ninot?» «Sí. L'internacional. És molt amic meu. Som tap i carbassa...» Això l'engreixa, encara que l'amic faci, amb això del tap i la carbassa i la relació d'introducció que entre ambdós objectes hi ha, algunes reflexions que no són gens honorables per als panyos de la casa.

El senyor que té un amic «fenòmeno», aconseguit a còpia de pàfies i perseverància, el llueix com lluria a l'Edisson, en Dempsey o l'Otero si vinguessin a Barcelona, de lo qual Déu Nostre Senyor ens lliuri. En fa plat a casa, al despatx, a la barberia, al casinet i a casa la fulana. Però el senyor que té un amic «fenòmeno» és ingrati, i quan l'«as» fa figa, les cametes s'arronden i el paper baixa, el bon senyor el deixa de recó i se'n busca un altre. No és cosa de seguir lluint un saldo, tret de l'equip per cosa vella.

Es així la humanitat.

FUTBOL

EUROPA — SPORTING, DE GIJÓN

Per fi som finalistes.

Aquests dies, el nostre cor—que ningú pot dubtar que és verge—ha sofert cada sotragada, que no sabem com n'ha sortit tan bé.

Els uns ens asseguraven que a Gijón hi hauria una *debacle*. Amb lo feréstecs que són els de l'«Sporting», hom preveia un funest desenllaç. Nosaltres havíem recomanat a en Matas que per aquest partit els seus minyons sortissin al camp amb un equip complet de picador, puix, al nostre

entendre, era la única manera de no perdre el físic en aquell *maremàgnum* de sotragades.

No ha sigut necessari. Ells, solets, sense més defensa que la samarreta i els calçotets, ni mascota de cap mena, han arribat a finalistes amb un dos a u la mar de castís. Això són homes!

A Gijón s'han registrat casos extraordinaris degut a la visita de l'«Europa». Els marits, a mig partit, han tingut de retirar a les seves mullers, puix als pocs minuts de començat totes suspiraven per les postures d'en Julià.

Les cases de barrets, amb la bandera a mig pal, no servien més que plats del país. Tot lo que no era per prestatges, estava fora de programa, en senyal de protesta.

No cal dir que els de l'«Europa» tingueren de retornar a Barcelona sense deixar un record de la seva ardidesa en qüestions de *chaise-longue*. Qualsevol s'atreveix a fer res en un país que deixaven ple de desconsol per la seva derrota. Fins els preservatius haurien sigut enverinats.

El PAPITU en pes—i el pes del PAPITU no és pas un pes ploma—envia la felicitació més cordial a tots... Estem tan engrescats, que, si volen, els convidarem amb una plata de crema, fins amb una crema de convents si ho prefereixen.

Ara, al libre albedrio fins a la final, i quan hi siguem, quietud i repòs, que nosaltres ja procrearem.

MARTINENC — RACING DE SAMA

Això ha sigut més senzill que bufar i fer ampolles: posa-t'hi bé, remena, fes un parell de ganyotes, i té... cinc a u!

En Lakatos i demés família semblava que el diable se'ls emportés. No en fallaven una. Els del «Racing de Sama» es trobaven gols fins per les butxaques.

Que s'hi trobaven d'encongits!

Cal parlar del partit? No, perquè fou un domini constant del «Martinenc».

El «Racing de Sama» és un mig equip que, per festetes de barriada, aniria de perilla, però per a campió del grup «B», miau!

ATHLETIC DE BILBAO — R. S. DE S. SEBASTIÁN

Els de l'«Athletic» han guanyat, però per això els han calgut uns esforços desesperats.

El capità de l'«Athletic» ha sigut interrogat en acabar el partit i ha dit:

—*Hemos ganado, pero a costa de esfuerzos sobrehumanos. En mi vida había sudado tanto.*

Sólo una vez que me cruspi un hilo tuve que hacer unos esfuerzos tan gigantesco.

Això demostra lo que fou aquest dos a zero.

Els pobres de la «R. S. de S. Sebastián», que s'ho tenien mig menjat, han sofert el desengany més cruel.

NOTETA

El redactor d'esports d'aquest setmanari obre una enquesta per a que tots els llegidors donguin la seva opinió respecte del partit «Europa»-«Athletic».

Es publicaran les que amb menys paraules i més ben dites—i amb més *salero*—exposin les raons per les quals un d'aquests dos equips deu quedar campió.

S'admetran respostes fins el dissabte.

Al guanyador, o sigui al que amb més solta ho escrigui i ho endevini, se li regalarà un capó.

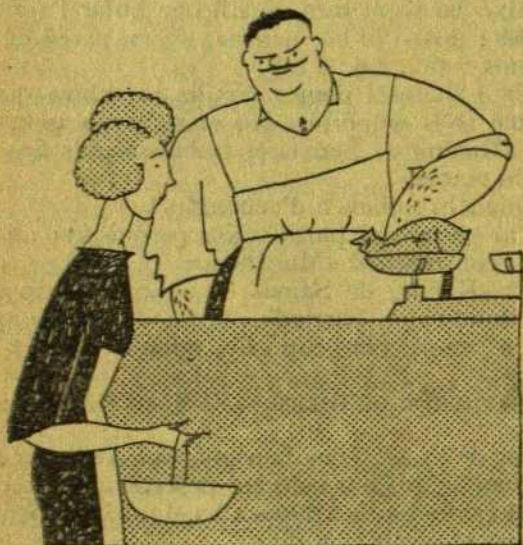
Si és una senyoreta, se li regalarà un pollastre.

HIPISME

Sí, senyors: hipisme. PAPITU, barrinaire i amic de la broma, és alhora, com a bon català, esportiu fins la medul·la i no passa per alt cap manifestació que pugui classificar-se de deportiva, sigui a peu o a cavall.

Els nostres llegidors seran informats com cal de tot lo que passi i de tot lo que no passi en la temporada hípica, que començarà el dia 6 de maig.

Que a vostès els estranya veure'ns ara ficats en *caballeries*? Que els admira la nostra elegància? Doncs no hi ha motiu d'estranyesa. Si prenem el te (i les culleretes) al Ritz i fem gresca al «Principab», ¿per què no hem d'anar a l'Hipòdrom?... I ara! Prou que en som d'«aristòcrates» nosaltres!

El tocinaire.—Quina part voldràs, avui?

La criada.—Ja sàp que lo que més m'agrada és que em dongui la llengua.

LA LAVATIVA

En Bartomeu era el pagès més llonze de tota la contrada.

Un dia la seva dona caigué malalta i el doctor li receptà una lavativa.

—Ja te'n recordaràs, eh?—li digué a la germana de la malalta.—A la matinada dona-l'hi...

—Seria millor que se'n cuidés el seu home! Esperí's, que el cridaré. Bartomeu!

Aquest hi acudí.

—Mira què diu el senyor metge.

—Què?

El doctor es dirigí al «soca» d'en Bartomeu.

—Fixa-t'hi bé. Quan el gall canti li dones una lavativa. Ho entens?

—Prou!

A l'endemà el metge preguntà a en Bartomeu:

—Què tal li va anar?

—Oh! Es va morir.

—La teva dona? I ara!

—No! El gall. No va poder resistir-la la lavativa!

EN MIQUELÓ

Si ja s'ho temia l'Agnès, la mare d'en Miqueló! Aquest era tan curt de gambals, que feia tres dies que era casat i encara no havia... acariciat a sa muller. Es que el xicot no en sabia ni un borrall d'aquest tinglado.

Es reuniren les dues mares amb la Sió, la verge casada, i tractaren del cas.

—Digues-li tu—féu l'Agnès a sa nora.

—Ai, no! Quina vergonya...

—Veuràs—va dir la mare de la noia.—Ho encarregaré al senyor metge que l'hi expliqui...

I el bo del senyor Maties, el metge del poble, se'n va cuidar.

—La Sió està molt malalta, noi. Té això i això i això..., etc. I si no li fas això i allò..., etc., se't morirà...

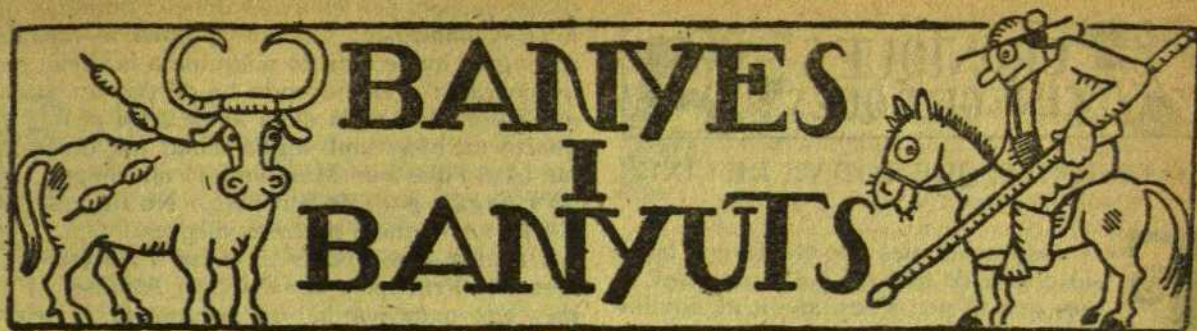
A l'endemà el senyor Maties es topà amb en Miqueló que anava tot content.

—I la teva dona?

—Bé! Està molt bona. Va molt bé el seu remei!

—Oi que sí? I... quan li vas aplicar?

—Oh! Veurà! No l'hi vaig aplicar pas jo! Tofoi! No hauria sapigut pas com començar! Se'n va cuidar l'hereu de can Soca... Deu ésser igual, oi?

VET AQUÍ que ens trobem en un compromís gros, molt gros, tan gros com si haguéssim de comptar un per un tots els llores de la *meseta* que ens ha portat en Cadenes al «Palace»; estem atabalats, fregits, fets una coca... La causa no és per menys: hem de ressenyar, tot i fent broma, una «novellada» que va resultar «sèria, formal i amb bones referències», com aquestes vídues joves que volen col·locar-se, o que els hi col·loquin, per mediació de la mai prou ponderada *Vanguardia*; i essent així, d'on recaratsus hem de treure la broma?... Si per cas en «Majito» no hagués despatxat de pressa els dos «Soler» que havia reclavat en «Barajas», nosaltres podríem dir que el xicot era una llauna, una «patata» o qualsevol altre adjectiu similar; però no; el pobre noi va estar *rápido y decisivo* com el 606; fins va rebre i tot, encara que sense conseqüències...; en «Barajas», el *caballero en plaza*, igual: nosaltres ja pensàvem dir-li que no sabia muntar ni el *tío vivo*, però hauríem ficat la pota.

Amb en «Cocherín» ens trobem en un cas semblant; si es digué «Cochero» ja li diríem que no és prou la seva importància artística per usar un nom taurí d'aital categoria...; però, volen vostès dir-nos qui s'atreveix a ficar-se amb un infeliç que ja comença per dir-se «Cocherín»? Oi que vostès no ho farien?

I l'únic que ens quedava, en Flores, el mexicà de fa dos diumenges, ho va fer bé, tan bé, que si sempre ho fes així podríem cantar:

«Flores, Flores,
lo mejor de lo mejor...»

quasi sense por de que, cantant, cantant, ens tiressin un *canto*...

Sí, senyors: hem de dir-ho: ni el mateix Pancho Villa té la sang freda d'aquest intrèpid paisà seu; i com que els *pebrots* són la base principal per a ésser «torero», quan a més a més s'hi troben coneixements taurins i condicions físiques, tot lo que es faci resulta bonic i moltes vegades ben fet; per això en Flores farà carrera, si sempre treballa com diumenge; sap manejar el capot, posa «banderilles» i fins es carrega un «toro» sense punxar més que un cop... Així!! Encara que ho dubti en Ventoldrà!

No cal dir que hi hagué orella, aclamacions, sortida sobre *equinos bípedos*—que diria el doctor Vesalio—i altres excessos; un triomf, vaja!

I amb tot això, qui és de vostès que hi faria broma? Nosaltres els assegurem que, d'haver sapigut que la tarda seria tan seriosa, avui, en lloc de «toros», hauríem parlat d'eleccions.

Tant per tant...

TITO FLAVIO

Ah! Recomanem al qui tingui un animal mig morint-se, que enviï a buscar el «puntiller» que hi havia a la Vella, «*de cuyo nombre no quiero acordarme*».

Allò sembla un bàlsam «fierabrás»: només cal que entri en funcions i es repeteix el miracle de «*levántate y anda*»!...

Per a referències, en Flores.

T. F.

FARA COM JO!

UNA RAO

EL PARE.—Ahir varen veure a la noia amb un altre jove...

LA MARE.—Li va regalar unes mitges de seda!

EL PARE.—Es que no ho vull que bandarregi així!

LA MARE.—Deixa-la distreure, pobra criatura!

EL PARE.—Sí, sí, però després no podrem casar-la...

LA MARE.—No et preocupis. Quan vulgui casar-se, raí! Farà com jo. Arreplegarà el primer pallús que es presenti!

ACABAT el dinar de boda, en Ricardet s'acosta al senyor Martí, el pare de la núvia, i li diu:

—Ja ho sap que el seu gendre està farcit de deutes?

—No! Qui l'hi ha dit?

—Deu a tothom. Ara, amb el dot de la seva filla, pensa fer la pau!

—Ai, reïra de bet! I per què no m'avisava abans, vostè, també?

—Veurà. Es que em deu dues mil pessetes, sap?

O CINQUES, QUE TOT VE DE CINE

FEA uns quants dies que els devíem la visió crítica de tres sales d'espectacles cínics que fa poc s'han afegit al nombre ja prou curull de cines de la nostra dolça Barcelona. Començarem pel més insignificant de tots tres.

Es el «Cine Nuevo». Aquest cine està col·locat al centre d'un dels barris castissos de Barcelona. Allà, en una de les travessies del carrer d'Escudellers, obre les seves portes de magatzem *frente por frente* d'una casa d'aquelles on tot és germanor i cosmopolitisme. El públic és el públic del barri i qualche passavolant que es pensa guanyar la vida, i que de vegades se la guanya. Té una preferència que sembla un «Water Xutt», i que deu ésser perillosíssima per les reliscades. Els peus dels que estan al rengle del darrera et fan pessigolles amorosívoles al bell mig del clatell. La màquina està a un costat. Què vol dir això? Això vol dir que el cine és propici als *cuentos*. Vegin, sinó, el «Diorama», vegin «La Bohèmia», vegin el «Monumental», i ara aquest. Es com l'uniforme per als tramviaris,

—No, Manel, no!
—Què sents, vida meva?
—Sento el meu marit que s'acosta...

o com el bidet per les males dones; un detall que no pot mancar-hi. Un cine propici al *tapadillo* a l'engròs ha de tenir la màquina a la dreta, com un cobrador d'en Foronda ha de dur un uniforme, o com una mala dona ha de tenir al mig del quarto un bidet amb aigua tèbia, per dir-te allò tan trist, i que a en Mussola li fa tant neguit, de: «No tinguís por; és ben neta.» No tinguís por? Bueno: enraonem de coses alegres.

Un altre cine nou és el «Cine Princesa». Teníem el «Príncepe», el «Príncepe Alfonso», i només ens mancava la «Princesa». Ja la tenim. Allà a la Reforma ha crescut com un bolet cínic disposat a fer tronar i ploure. Es veu que comença. Hi va poca gent, però té la màquina a la dreta. S'omplirà; els ho assegurem. Aquest cine està construït sobre d'un *plano inclinado* i tot ell tallat a biaix. No ens ha fet ni fred ni calor. Es un cine més, i ja saben vostès allò de «*Que haya un cine más, ¿qué importa al mundo?*», que va dir en Cambó.

Anem pel tercer cine. Aquest és el «Pathé Palace». És la sucursal número 2 de la casa Vilaseca i Ledesma. Divaguem. Vostès han estat mai a l'església parroquial de Sarrià? Sí? Doncs, amb tot el respecte, es poden figurar com és el «Palace» aquest d'en Vilaseca. Vostès han estat en aquest cine? Doncs ja saben com és l'església parroquial de Sarrià. El mateix motiu ornamental, el mateix to de colors, el mateix aire de recolliment místic. Ens guardarem de dir res en definitiva sobre aquest local fins d'aquí un parell d'anys. Ja sabem com les gasta la casa Vilaseca i Ledesma. D'aquí uns quants mesos reformarà l'entrada, després la sortida; aprofitant una setmana santa qualsevol posarà baranes a les escales, i un jorn ens col·locarà una catifa més blava que el cel. Esperarem, doncs, tranquil·lament a què ens la col·loqui, i aleshores judicarem definitivament. Això serà per l'any 1943, setmana més, setmana menys. Els músics no segueixen el camí trist dels de la Rambla de Catalunya i s'han deixat d'orgues, i endinyen cada pet de «Montería», que fins les aranyes del sostre s'ho marquen. Nosaltres, incapaços de comprendre les sublimitats de la música clàssica, entusiastes dels «solos» de cornetí i de la «Banderita», els ho agraïm de tot cor.

—I de pel·lícules, Mussola?

—Escolti, jove—el jove és el meu director, que ja li hem perdut el respecte:—que es creu que voltant cines com si cobrés l'inquilinat, hi ha temps per veure pel·lícules? No en sé res de res.

—Res, Mussola?

—Ni *parole de plus*. Alanta!

MUSSOLA

BON CALDO

AL TANTO!

El senyor Rafecas, un sastre acreditat, habitual concurrent a la penya del cafè de l'«Aligot», després d'haver-nos contat als íntims companys les infidelitats de la seva dona, tot congestionat i amb els ulls com volent sortir-li de son lloc, repetia obsessionat, glossant la seva idea diabòlica:

—Sí, nois, sí! El conec bé prou, i sols em manca trobar-lo en el lloc per a procedir a tallar, i vaja si tallaré... aquesta amistat que aquest soci comparteix amb la meua dona!

En efecte, el senyor Rafecas tallà, i no precisament gèneres de Terrassa, Sabadell o Anglaterra, sinó cosa més molsuda i viva, car, al mateix temps que un cop sec d'estisora, ressonà en la cambra matrimonial d'en Rafecas un crit esgarriós sortit d'una gorja de mascle i acompanyat d'un plany de dona clamant pietat i voleïa en l'aire la cosa tallada en busca del balcó mig obert. Però, simultàniament a la seva acció, passava pel carrer un pobre cec, que amb el platet a la mà pidolava almoïna, anant-li a caure al mateix plat els residus de la tragèdia.

El pobre home mig s'esglaià al sentir aquell pes, que quasibé li féu tombar el plat, i al passar amorosament la mà per a cerciorar-se del que havien tirat, exclamà, ungit de bona fe:

—Déu n'hi dó! Un coll d'anec... Avui a casa farem bon caldo.

—Deixi'm anar, que s'acosta la senyora.
—Tant me fa, si la mama ve.

Feia dies que el senyor Eudald Font es trobava malament. Unes punxades al cap i una lassitud general el tenien encaparrat, i decidí anar a càl metge.

El doctor el va inspeccionar, i posant-se seriós, propi del mal diagnòstic, li va dir:

—Senyor Font, vostè està molt delicat.

—Ja m'ho pensava—va dir el senyor Font.—I què tinc?

—Massa bona vida, vet-ho aquí! Vostè està menaçat d'un atac de feridura, i no seria gens estrany que d'aquí pocs dies es quedés parilitzat del costat esquerre.

Al sentir això el senyor Font, es va posar la mà entre cames i va canviar de lloc certa cosa.

—Què fa?—va dir-li el doctor.

—Salvo el que puc, doctor—va respondre amb posat murriesc el senyor Font.

CÉSAR

PER QUÈ LES DONES VOLEN UNA CRIATURA?...

L'ENAMORADA. Per a tenir una segona edició d'ell.

Al besar el fill recordarà el pare...

LA DEVOTA. Perquè Déu ha dit: «Creixeu i multipliqueu-vos.»

Perquè el Senyor beneeixi la unió...

Perquè la muller deu obediència al marit, i si aquest vol...

LA MEUCA. Perquè seran sis els que es creuran ésser papàs, i a tant cada u...

Perquè una criatura dóna cert aire que engresca...

I si és una nena, perquè al cap d'uns anys...

LA QUE CALCULA. Perquè així ell tindrà de casar-s'hi i els pares no podran oposar-s'hi!

LA SENYORA COMTESSA. Per a perpetuar el cognom il·lustre del seu espòs.

LA RECELOSA. Perquè ses amigues li han dit que el seu home li fa el salt i confia en què l'amor paternal..., etc.

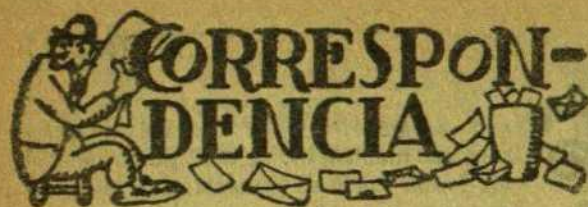
LA TARABANA. Perquè la veïna del costat ha tingut un nen.

LA QUE TÉ DUBTES. Perquè així demostraria al seu marit «que la culpa no és d'ella».

(Bé, diran vostès; i d'ell tampoc, si hi ha mai-nada. S'equivoquen. Hi ha un cosí per entre-mig.)

LA POBRA DONA. Perquè diuen que porten un pa sota l'aixella.

LA «JAMONA». Pel que rabiarien les amigues.

Nyic: Els seus treballs estan molt bé i els publicarem, l'un al PAPITU i l'altre al Calendari.

Sador: No tingui por, que d'ara endavant el que li publiquem portarà la seva firma; només li recomanem que, si pot ésser, no abusi tant de la forma poètica.

Pitus: Tenim en poder nostre les seves dues remeses d'original, que, com vostè molt bé suposa, són les més abundants i tenen qualitat molt apreciable. Per lo tant, bo i agraint-li el seu esforç, li preguem que no arronci, que amb **Pitus** com vostè tothom hi xiularia.

Cap Gros: Potser té raó en lo que diu, però no en faci massa cas, perquè una confusió d'originals és una cosa molt fàcil, havent-ne de remenar tant com nosaltres. Suposem que no deu haver-se molestat pas, doncs sentíem que així fos.

E. S. March: Dispensi que l'hi diguem, però el que ens envia ho trobem un xic poca-solta.

Ninot: Amb tota franquesa, que vostè ens agrairà, hem de dir-li que per ara té poca seguretat, poca gràcia, poca tècnica; ens fa l'efecte de què està totalment desorientat. Vostè mateix si compara, veurà que tenim raó.

Barrilaire: Ho trobem molt fluix. Provi de fer quelcom més, que potser ho encertarà.

Participium: El conte resulta graciós, però està mal explicat. Per aprofitar-lo l'hi haurem de tocar una miqueta. Suposem que no li sabrà pas greu que l'hi toquem, encara que potser li agradaria més que l'hi toqués una senyora.

Leopold Aguado: De moment no podem contestar-li. Ja procurarem enterar-nos del que a vostè li interessa i li preguem que vingui a cercar la contesta personalment.

Conejera: Farem anar els seus ninots a un número especial que sortirà a fi d'any.

Sardínopolis: Té raó en queixar-se. Com que els dependents de l'administració van extraviar la seva adreça, tindrà de pendre's la molèstia d'enviar-la novament.

Frac: Agraim la seva franquesa, i com que el conte no és massa conegut, el publicarem. Si en sap d'altres, pot enviar-los.

Baba Fresca: Una mica arregladet, ho destinarem al Calendari.

C. Apat de Poc: Només podem aprofitar una semblança, perquè el demés és molt fluixet. Procuri no aprofitar tant el paper i fer la lletra més clara.

Itanob: Em sembla que vostè és parent molt pròxim d'un altre estimat col·laborador. Perdi *cuidado*, que es publicarà.

Anton Planas: Es preferible que escrigui en prosa, doncs els seus versos semblen amidats a ull.

La Gana, S. en C.: Sens dubte un retràs del correu ha impedit que els seus treballs arribessin més aviat a les nostres mans pecadores. Els anirem publicant de mica en mica. Quant a lo que ens diu de la novel·leta, pot fer-la, que si, com esperem, està bé, l'hi publicarem com a folletó, o bé la destinarem al Calendari.

K. Sola: Acceptat, i gràcies.

Sacandriu: Ho aprofitarem per a la secció de Xafareries.

ORQUESTINA JAZZ-BAND GATZZ-HAARA

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

LA EDUCACION SEXUAL

Segona edició

Obra de grandíssim interès

Un volum de 350 pàgines
amb il·lustracions

3'50 Ptes.

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45.-BARNA.

No RUMIÏN MÉS! VOLEN
MENJAR ESPATARRANTMENT?

HOTEL SANT AGUSTI

La casa més coneguda de Catalunya

Plaça Igualtat, 3, i Carrer Hospital

Telèfon 1216 A.

TALLERS I LABORATORIS FOTOGRAFICS

R. ARRAUT

Tota mena de treballs fotogràfics.
Retocs, tiratges, ampliacions, repor-
tatge, informacions. Especialitat en
treballs d'aficionats. Preus mòdics.
NETEDAT I RAPIDESA

Carrer Bonsuccés, 7, 1er.
= BARCELONA

ACABA DE PUBLICARSE

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTOYEVSKY, titulada

LOS HERMANOS KARAMAZOV (LOS SENSUALES)

Novela de análisis minucioso de las más hondas y sombrías pasiones. Estudio incomparable de las múltiples emociones del alma. Maravillosa descripción de las refinadas sensaciones que produce el dolor.

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos literarios que ha producido la mente humana, adquiera este libro. Un tomo de 350 páginas 3 pesetas.

De venta en kioscos y librerías.

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Comfort modern — Carrer Ballesteros, núm. 103, Telèfon 197 G.

EL CALOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados Precio: 10 cts.

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difísiles y tenaces, tratados durante mucho tiempo son toda clase de medicamentos con resultados inferiores a nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SÁENZ se curaron pronto y completamente.

radicalmente sobre sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—**Hemorragia** (pur-gaciones) en todas sus manifestacio-nas, uretritis, prostatitis, orquitis, cis-titis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, amenitis, **flujos**, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los **CACHETS DEL DOCTOR SOIRÁ**. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — 5 PASTAS CALA.

IMPUREZAS DE LA RANGEE.—**Sifilis** (avarosis), **escomas**, herpes, **alcera**s varicosas (lagas de las piernas), erupciones **acrofulosas**, **eritemas** acné, **urticidias**, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la san-gre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radi-calmente con las **PILDORAS PURIFICATIVAS DEL DOCTOR SOIRÁ**, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las **alcera**s, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y espeso, no dejando en el organismo hecimas del pasado. — VENTA, 6 PASTAS FRASCO 12 11 11 11

DEBILIDAD NERVIOSA.—**Impotencia** (falta de vigor sexual), **pelucos** nocturnos, **spermatorrea**s (pérdidas seminales), **sensación mental**, **pérdida de memoria**, **dolor de cabeza**, **vértigo**, **debilidad muscular**, **fatiga corporal**, **temblores**, **palpitaciones**, **trastornos nerviosos** de la mujer y todas las mani-festaciones de la **Neurastenia**, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las **GRANULAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIRÁ**. Más que un me-dicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso. Indicadas especialmente a los agota-dos en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y con-servar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 6 PASTAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribes, S. en C.*, Montcada, 31, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Ram-bla de las Flores, 14; *Farmacia Gelort*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

(27) **MAISON MEUBLÉE (Verdura)** Habitaciones a 5 ptes. Barbarrá. 27 Teléfono 3321 A. Barcelona.—Gran confort i saletes de bany.—Teléfon privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

SULFURETO CABALLERO Producte patentat
contra la SARNIA (ro-
nya). Sens dany fa desaparèixer la SARNIA en 10 minuts.
Desconfeu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 85,
Barcelona, i Centres d'Especcies

CONSULTORI POLICLINIC ΔΕΙΒΑΥ, 18, ΠΑΛ.
De 11 a 1 i de 6 a 9.
SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica
del 686 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes : : : :

PELL - SIFILIS - VENERI INSTITUT URO - DERMIO
DEL DOCTOR MONTANA
Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu.
CARRER DE SANT PAU, NUM. 48, PRINCIPAL, SEGONA

EMBARAZO-PARTOS-ENFERMEDADES DE
la matriz y ovarios (inflamación, fujos, desarreglos, etc.).
Urtaciones sin dolor. **BANSA DEL PAST.** 1, 1.º, esquina Salme-
rón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

BLENORRAGIA Curació sense dolor
Urgell, 158, 1.º — De 2 a 4

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por ensargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Rápido». A la primera vegada, E. I. P. — Lavajes y casa de curación: LA MUNDIAL. Espalter, 6

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de venèreo No DESMATEU que encara podeu curarvos seguint el tractament WEISS de la Farmàcia Americana. San Pau. 70. Feu la prova avui mateix.

KABROL

Fa desaparèixer les cabres instantàneament i sense cap compromís.—Preu del frasc: **Una pesseta.** - De venda en la Farmacia del Dr. BARTOMEU, Plaça Universitat (cantonada Tallers).

Tractaments Zendejas

Unics remeis per a la curació de la sífilis, blenorràgia, incordis-
llagues, gota militar, impotència, esterilitat, fluix blanc, desarreglos
menstruals, tumors, reumatisme, paràlisi i totes les enfermetats que
ocasionen les sangs enverinades. — Es donen llibrets amb explica-
cions. en el laboratori

VILANOVA, 7 (entre la estació del Nord i l'Arc de Triomf)

—Es a dir, que el concert t'ha avorrit?

—Sí, noi; ja saps que no m'agraden els *virtuosos*...